

[Kirkeministeren.]

som Følge deraf foretagne Undersøgelser, vil Udvalget søge at drage sig de herunder fremskaffede Oplysninger om Folkekirkens Økonomi til Nytte ved saadanne muligt kommende Overvejelser.“

Denne Udtalelse tilsiger altsaa Villighed til i det kirkelige Udvalg at forhandle baade om de Problemer, der er nævnt her, og andre Problemer, og saa længe der er disse Muligheder for Forhandling i Udvalget, ser jeg ingen Grund til sideløbende dermed uden for Udvalget, f. Eks. her i Dag, at komme ind paa en Debat om disse Ting. Tværtimod synes jeg, at jeg af Hensyn til de Forhandlingsmuligheder, jeg stadig tror er til Stede i det kirkelige Udvalg, rettest bør give Afkald paa at komme ind paa en Besvarelse af Forespørgselsens Punkt 3.

Ordføreren for Forespørgerne (Rytter):

Maa jeg først udtale, at der er intet, jeg hellere vilde have gjort, end at staa op nu og erklære, at jeg var tilfreds med den af Ministeren givne Redegørelse, og at jeg haabede, Ministerens Redegørelse vilde virke beroligende over for Offentligheden. Jeg var skeptisk før, men efter at have hørt den højtærede Minister er jeg desværre blevet endnu mere skeptisk. Jeg bad den højtærede Minister om at besvare visse Spørgsmaal og angive visse Retningslinier. Jeg pointerede det meget skarpt, fordi jeg ved, at det, Offentligheden lægger Vægt paa, er at faa en Klaring. Jeg bad Ministeren om at udvikle for os, hvilke Retningslinier Ministeriet har fulgt i forskellige Henseender, for det første over for Finansudvalgene, for det andet med Hensyn til, om det var Laan eller Tilskud, der blev ydet af de kirkelige Midler, for det tredje Spørgsmaalet om Renteberegning og for det fjerde Spørgsmaalet om Opførelse af Kirker. En saadan Redegørelse er aldeles ikke givet. Det store Spørgsmaal om de 3½ Mill. Kr. er overhovedet ikke forelagt Finansudvalgene. Efter den Redegørelse, Ministeren gav, og hvori han sagde, at nogle af Dispositionerne var forelagt Finansudvalgene, skulde man jo tro, at det var de vigtigste, der var forelagt, men her er der Tale om en meget vigtig Disposition, og den er, som sagt, ikke forelagt Rigsdagen. Spørgsmaalet om Reservefonden er derimod forelagt, for saa vidt angaar Tilskuddene til Sømandsmissionen og Dansk Kirke i Udlandet. Herom udtalte jeg før, at det var to temmelig selvfolgelige Ting, hvor man kunde sige: Ja, naar Ministeriet vil give et saadant

Tilskud, kan han gaa til Finansudvalgene og faa deres Tilslutning. Jeg forstaaer godt, at det er vanskeligt for en Minister, der faar stillet en Forespørgsel, at være beløvet paa alle de Spørgsmaal, der kan falde, men hvis Ministeren holder sig for meget til sit Manuskript, risikerer man jo let at faa et Svar i Stil med: „God Dag, Mand — Økseskaff“, og jeg synes, at Ministeren paa flere Omraader har formet sit Manuskript, som om jeg vilde have spurgt paa en ganske anden Maade. Der er nemlig her Tale om Midler til 6 forskellige Formaal, hvoraf kun de 2 er godkendt, og jeg sagde herom, at det Vilkaar, der af Rigsdagen var knyttet til Bevillingerne, nemlig at Beløbene anvendtes til Lønninger, ikke kunde gælde ved nogen af de andre. Nu siger Ministeren: Ja, men Forelæggelsen for Finansudvalget skete af Hensyn til, at Pengene skulde sendes ud af Landet. Det er en Oplysning, der er ny for mig, idet jeg indtil dette Øjeblik har troet, at vi havde Valutakontoret, at vi havde Nationalbanken til at bestemme den Slags Ting, og at den Omstændighed, at der blev givet Tilslutning af Rigsdagen, selvfølgelig er en Anbefaling, men det behøver ikke at ske som en Bevilling. Men det er altsaa kun Anvendelsen til disse to Formaal, der er godkendt, og den Betingelse, som er knyttet dertil, er ikke opfyldt i nogen anden Henseende.

Den højtærede Kirkeminister var inde paa, at der var fuld Hjemmel, og sagde: Sagen har været forelagt Rigsdagens Finansudvalg og er godkendt dér, altsaa er der den bedst mulige Hjemmel. Her gør Ministeren sig skyldig i en Misforstaaelse, thi derfor er der ikke noget i Vejen for, at Afgørelsen kan blive underkendt af Domstolene, at Domstolene kan erklære, at det, der altsaa her er sket, netop ikke var lovligt. Heller ikke jeg skal komme ind paa den nævnte Landsretsdom, men vil blot fremhæve, at den bedst mulige Hjemmel foreligger ikke.

Men Hovedspørgsmaalet er altsaa med Hensyn til de 3½ Mill. Kr., om en Minister kan paabyde Stiftamtmanden og Biskoppen at udbetale Penge af Lønningsfonden, som skulde betales af Kirkeskatten. Jeg hævder, at Ministeren ikke er berettiget dertil. Naar Embedsmændene følger Ordren, er de selvfølgelig ansvarsfri, thi den eneste, der kunde drage dem til Ansvar, er Ministeren, og han vil naturligvis ikke gøre det, og kan ikke gøre det, naar han selv har givet Ordren. Men jeg benægter, at de er pligtige at følge Ordren, og jeg synes, at naar der er saa stor Tvivl som i dette Tilfælde, burde de ikke